

Република Србија
Тужилаштво за ратне злочине

**ОБРАЋАЊЕ ТУЖИОЦА ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
ВЛАДИМИРА ВУКЧЕВИЋА**

Брисел, 2. април 2009.

РЕГИОНАЛНА КОНФЕРЕНЦИЈА ТУЖИЛАЦА У БРИСЕЛУ

Ваше Екселенције, поштоване колеге,

“Ми, тужиоци који се бавимо предметима ратних злочина, сећајући се стотина хиљада недужних жртава које су страдале и погинуле за време недавних ратова у бившој Југославији, убеђени да правда има кључну улогу у постизању трајног мира и допринос помирењу међу људима, посвећени тражењу правде за жртве и њихове породице, признајући достигнућа Међународног кривичног трибинала за бившу Југославију као и националних судова у борби против некажњивости, имајући у виду да ће Међународни кривични суд ускоро окончати свој мандат, прихватајући да постоји потреба да се наставе истраге и кривично гоњење ратних злочина на националном нивоу, уверени да успех у тражењу правде на националном нивоу подразумева снажну регионалну сарадњу и међународну подршку, ценећи све напоре које су до сада у овај пројекат уложиле међународна заједница, међувладине организације и владе, признајући важну подршку организација цивилног друштва и невладиних организација, изјављујемо да смо у потпуности опредељени да наставимо заједничке напоре, како на националном тако и на међународном нивоу, у истраживању и кривичном гоњењу ратних злочина”.

Навео сам део текста на који је данас требало да ставимо наш заједнички потпис. Међутим, како је Декларација постала заједничка Изјава, дозволите ми да приметим да још много тога мора да се промени да би жртве добиле сатисфакцију какву заслужују. То је знак и да моје уважене колеге и ја морамо још много да радимо како бисмо уклонили препреке ка некажњавању ратних злочина и како бисмо саградили мостове помирења међу народима које су, не тако давно, раздвојили ратови.

Слободан сам да кажем да, захваљујући управо овим људима, мојим уваженим колегама, Младену Бајићу, државном тужиоцу Хрватске, Милораду Барашину, главном тужиоцу БиХ и његовом претходнику Маринку Јурчевићу, Ранки Чарапић, Државном тужиоцу Црне Горе, и њеној претходници Весни Меденици, Јавном тужиоцу Бивше Југословенске Републике Македоније Љупчу Шврговском и његовим сарадницима, Сержу Брамерцу, али и Карли дел Понте, као и Луиз Арбур и Ричарду Голдстону, у региону и на простору бивше Југославије правде има знатно више, а слободних починилаца ратних злочина све мање.

Пружили смо руку једни другима и заједно почели да решавамо проблеме, баш оне најосетљивије. Тако смо показали да поштујемо све жртве, њих 150.000 хиљада, колико их је изгубило животе у ратовима на просторима бивших југословенских република. Теме које су некада спречавале комуникацију између наших држава, сада нас управо професионално везују.

Кључ којим отварамо врата правде је пре свега поверење, пријатељство и професионализам. Без те три компоненте, сигуран сам, у региону се не би водиле на десетине процеса за ратне злочине, и затвореношћу наших правосуђа ругали бисмо се жртвама.

Процес суочавања са истином о ратним злочинима увек је спор и мукотрпан и најчешће, на жалост, иницијална енергија за то суочавање не долази из самих друштава чији су појединци током протеклих ратова и сукоба најтеже кршили хуманитарно право, већ споља. Реч је о процесу политичког преваспитавања који траје годинама, али који ако се води како треба даје резултате. Да би процес суочавања био успешан и донео оно што је најважније – гаранцију да се сличне ствари више никада неће поновити – неопходно је да иза суочавања у сваком друштву стане владајућа елита и њена држава, другим речима, да преузимање одговорности и кажњавање одговорних постане аутентична државна политика.

Уверен сам да све земље региона, све нације Западног Балкана, могу да пронађу начин да се искрено помире. У центру таквог опредељења лежи пуна сарадња са Међународним кривичним судом за бившу Југославију. За Србију не постоји дилема. Ми смо као држава посвећени проналажењу, лишавању слободе и испоручивању двојице преосталих хашких оптуженика који су још ван нашег домета.

Помирење је, истовремено, циљ по себи и средство за постизање нечег вишег. Циљ је за себе јер исправља искривљену представу оне друге стране, представу која у извесној мери и даље испуњава културе свих народа Западног Балкана. Према тој представи „око за око“ представља легитиман облик понашања

према суседу у временима незадовољства. И тако се већ вековима затвара трагичан круг насиља широм Западног Балкана. Дакле, помирење треба да научи нашу децу да и други имају исто толико права на живот, рад и срећу, као и ми. Помирењем се, такође, обезбеђује демократски морални оквир. Оквир у којем треба сагледати злочине појединаца који су лажно деловали у име њихових народа. Реч је о моралној обавези чијим ћемо испуњењем јасно показати да смо изнутра прихватили вредности Европе којој тежимо. Јер помирење значи да се говори истина, неулепшана, фактографска, стравична истина о догађајима који се не смеју никада поновити на нашем континету.

Наша је обавеза и наш је циљ, да то у што краћем року, учинимо и са преосталим бегунцима – Ратком Младићем и Гораном Хацићем. У погледу те обавезе, државна политика Србије нема никаквих сумњи ни оклевања. Ојачана је колективна свест да имена још неосуђених ратних злочинаца стоје породицама жртава и српском друштву на путу ка правди, ка европским интеграцијама и очувању основних цивилизацијских вредности.

Примећујем овде да исти циљ имају тужиоци у Хрватској, Босни и Херцеговини, Црној Гори и у Бившој Југословенској Републици Македонији. Зато са њима заједно остварујемо врло квалитетну сарадњу у региону чији је резултат очигледан у предметима које радимо заједно. Ратни злочини који су се догодили на територији бивше Југославије имају своје жртве и починиоце, сведоке и трагове ван новоутврђених граница.

Моји сарадници ће вам сада приказати кратку презентацију а потом смо спремни да одговарамо на Ваша питања.

Хвала Вам на пажњи.

ТУЖИЛАЦ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Владимир Вукчевић